

gaard, Arbejdsanstalt). Nu er Forholdet som bekendt det, at Fattigvæsenet har temmelig meget Herredømme over dette Forhold. Fattigvæsenet kan saa temmelig sige: Du skal forørges paa Anstalten, og det bruges undertiden haardt, misbruges vel ogsaa stundom, saa man gaar til Bedkommende, selv i temmelig smaa Tilfælde: Du har Balaget mellem Jørgenting at faae eller at modtage Hjælpen paa Anstalten. Nu har man søgt at danne en Regel derfor, og jeg indrømmer, at Reglen ikke er meget bestemt udtrykt, men det er ikke meget let at finde Formen, der er anvendt ikke lidt Flid paa det; den lyder saaledes, at „den, hvis Forhold ikke eener sig til Understøttelse i Hjemmet“, kan henvises til Forsørgelsesanstalten. Derved bortfalder en hel Del af disse Tvivl om, hvorledes Bedkommende skal forørges, navnlig, naar Spørgsmaalet er om Vægefolk, om deres Afvikelse. Både overfor enkelte Personer følger det af sig selv, at Reglen maa anvendes paa anden Maade. Nu gaade det ærede Medlem for Odense, Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) i Gaar: Men hvordan skulle vi, der sidde her, sikkre os, at denne Bestemmelse, hvis vi gjorde den til Lov, kommer til Anvendelse paa den Maade, som vi ønske. Saa maa desværre sige overfor det ærede Medlem, at det er Ministeren, der skal bringe Loven til Anvendelse, og jeg indrømmer, at det ærede Medlem fra sit Standpunkt ikke er vel stillet, da han ikke kan have særlig Tillid til Ministeriet. Værre er det for det ærede Medlem, at han heller ikke har Tillid til Amtsraadsmedlemmerne — deres Tilsyn regner han egentlig for ikke at have nogen som helst Betydning — og allerværst er det for det ærede Medlem, at han har en dundrende Mistillid til Sogneraadene — ja, Udtrykket, jeg bruger, er ikke for stærkt, de Herrer, have jo hørt det ærede Medlems Udmaling i Gaar af de Erfaringer, han har gjort paa Landet; det ærede Medlem er altsaa ilde stillet i saa Henseende. Jeg tror imidlertid nok, at man vil være istand til at føre et Tilsyn, ogsaa et effektivt, Tilsyn. Jeg tror ogsaa, at Amtsraadsmedlemmerne, som for en mindre Del, have Tilsynet her, kunne udøve det. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der er en Bei tilbage, og det er Klageveien. Hvis det ærede Medlem tror, at det er ualmindeligt, at den betrædes opad, og at det er ualmindeligt, at der tages Hensyn dertil, er det ærede Medlem i en stor Vildfarelse. Den betrædes ogsaa af Folk fra disse Anstalter, naturligvis mange Gange uden Grund, men undertiden ogsaa med Gode. Jeg vil anbefale det ærede

Medlem at have Tillid til et af disse Led. Et Sted maa det ærede Medlem kunne finde sin Trost og have Tillid til, et Led, som virker i denne Lov, og det er Amtmændene. De indtage en meget betydelig Stilling i Lovforlaget. Hvis det ærede Medlem har hørt efter i Gaar, da det ærede Medlem fra Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) udtalte sig — ganske vist her som Rigsdaagsmand, men naturligvis med Erfaringer fra sin Stilling udenfor Rigsdagen — vil han have bemærket, at han ikke var staaende mod Kommunerne. Han udtalte, at han havde rundelig og jævnlig Leilighed til at stride ind mod dem. Det er virkelig et ikke ringe Tilsyn i human Retning, som udøves af Amtmændene, og de ville beholde det efter denne Lov. Der er Mogle, der ville have, at Tilsynet i større Grad, end her tilfaldet, skal gaa over til Amtsraadene. Det vil jeg fraraade. Jeg tror, at Amtsraadene vilde være langt mindre tilbøjelige til at stride ind mod Sogneraadene end Amtmændene, og der er en anden Klit ved Amtsraadsafgjørelsen, at den kan vare 3 til 6 Maanedere, og den vil i Reglen vare saalænge. Som administrativt Led i den Slags Afgjørelser duer den overordnede kommunale Myndighed ikke men deraf følger ikke, at den ikke kan have Tilsynsretten, naar den udøver den tilbørligt. — Med Hensyn til Børnene, som omhandles i § 30, skal jeg kun opholde mig ved et enkelt Punkt, fordi det blev nævnt i Gaar. At de ikke maa anbringes sammen med usforberedte og daarligere Personer, er en selvfølgelig Bestemmelse, men det samme ærede Medlem, jeg nylig henvendte mig til (H. Jensen), talte i Gaar for Anbringelse af Børn i Pleieanstalter, Børnehjem. Det ærede Medlem vil have set, at Bestemmelsen her gaar ud paa, at Børn, der ikke forørges i Forbindelse med deres Forældre, skulle anbringes i Pleie hos paalidelige Pleieforældre, hvis saadanne kunne findes, eller i Pleie- og Forsørgelsesanstalter. Altsaa, for det Første holder man fast paa Forældreforholdet, dernæst sætter man Pleieforholdet og sidst sætter man den offentlige Anstalt. Og jeg for min Person hævder Riigtigheden af dette Synspunkt. Jeg tror, at Pleieforældre, naar de blot ere nogenlunde ordentlige, og Børnet blot har det nogenlunde godt, ere langt at foretrække for Anstalten. Jeg tror, at det er bedre for Fattigvæsenet, som har Ansvar for dem, da det har lettere ved at føre Tilsyn med dem, og jeg tror ogsaa, at de bedkommende Børn ere langt bedre at opdrage selv under meget tarvelige Forhold i et Hjem, hvor de lære, hvad de kunne lære, og i det Hele ogsaa be-